

**[Foged.]**

under bestemmelserne. Den ene halve million lejligheder benyttes af ca.  $\frac{1}{2}$  million arbejderfamilier, kan jeg se i statistisk departements opgørelse, og den øvrige halve million af tjenestemænd, funktionærer og pensionister med deres familier. Deres afdragsforpligtelser tages der ingen hensyn til. De må præstere såvel afdrag som bunden opsparing for at komme i betragtning. Jeg ville egentlig gerne spørge, om regeringen ikke finder, at det vil være rigtigst, at vi i udvalget nøje ser på mulighederne for at få dem med også.

Lovforslaget indeholder også en forskelsbehandling af forsørgere og ikke-forsørgere. Medens forsørgere kan opspare skattefrit indtil 1.500 kr., kan ikke-forsørgere kun opspare 1.000 kr. skattefrit. Fra såvel venstres som det konservative folkepartis side har der tidligere været givet udtryk for, at man ønsker samme opsparingsmulighed for begge grupper. Vi finder, at opsparingen blandt ikke-forsørgere, der mest omfatter de unge grupper i vort samfund, bør have denne udvidede mulighed, bl. a. som en yderligere opmuntring til virkelig at foretage privat opsparing, der senere kan komme dem selv til gode, og som tillige medvirker til, at indkomsterne anvendes til de nationaløkonomisk mest fordelagtige investeringer. I denne forbindelse kan jeg tilføje, at hvis man på denne måde kunne få befolkningen i tale, kunne få de enkelte borgere til at spare op, kunne man måske undgå det, som det ærede medlem hr. Peter Nielsen omtalte, nemlig at staten eventuelt måtte gribe til opsparing.

Det foreliggende lovforslag opfylder som sagt langt fra de løfter, som blev givet under forligsforhandlingerne. Jeg skal være den første til at indrømme, at de givne løfter var vanskelige at opfylde helt efter bogstaven, men jeg håber, at regeringen for i det mindste at gøre et forsøg derpå er villig til positiv forhandling med oppositionen om, hvilke andre metoder der kan komme i anvendelse for virkelig at fremme opsparingen og for, at alle befolkningsgrupper så vidt muligt får samme rettigheder.

Venstre ønsker i denne forbindelse forslaget om investeringsfonds for alle taget op til fornyet drøftelse. Det var i februar 1960, at venstre sammen med det konservative

folkeparti fremsatte lovforslag om skattefri opsparing til bestemte formål. Vi finder, at vore forslag nu naturligt kan indgå til udfyldelse af de huller i forliget, som regeringen ved det fremsatte lovforslag endnu ikke har udfyldt.

Vi opstillede dengang 6 punkter på rad: etablering af selvstændig erhvervsvirksomhed, erhvervelse af egen bolig, indskud i lejlighed, køb af andelsbevis i lejlighed, bosætning ved ægteskabs indgåelse og faglig uddannelse, studieformål o. lign. Såfremt de opsparedede midler benyttedes til sådanne formål, skulle de kunne tages ud af disse opsparingskonti, uden at der skulle ske efterbetaling af skat. Vi tror, at sådanne regler vil animere til forøget opsparing og derved netop tilgodese forligets egentlige sigte, der var at nedsætte det øjeblikkelige forbrug og samtidig medvirke til, at de opsparedede midler fortrinsvis benyttedes til ganske bestemte formål, som samfundet har særlig interesse i at få fremmet.

Jeg har med vilje ikke hæftet mig ved lovforslagets forskellige regler, men kun ved lovens princip. Det er mit håb, at der vil være mulighed for at drøfte de mange forskellige opsparingsregler på en fordomsfri måde. Vi bør snarest nå frem til mere overskuelige og mere ensartede regler. Som forholdene nu er, kan end ikke pengeinstitutterne klare problemerne. Deres rådgivende virksomhed over for sparere er af meget stor værdi og nødvendig for en heldig gennemførelse af al opsparing. Vi er derfor tvunget til at opstille regler, der er mere ensartede og mere enkle, og som tillige bør være mere konstante, end de har været indtil nu.

Så meget vedrørende det første lovforslag. Vedrørende forslag til lov om nedslag i skatteansættelsen for renteindtægter m. v. skal jeg kun ganske kort tilføje, at venstre og det konservative folkeparti under forligsforhandlingerne fremsatte ønske om lempelse i formuebeskatningen. Vi foreslog bl. a., at den skattefri grænse flyttedes fra de 90.000 kr. op til 200.000 kr. Regeringen afslog dette ønske, og man enedes derfor om at fremkomme med et forslag, som skulle indebære, at renteindtægter for medborgere over 67 år ikke skulle beskattes fuldt ud.

Jeg vil også gerne i denne forbindelse have tilladelse til et citat fra forliget —